

Het bal

“Stil eens, ik hoor voetstappen”

Colette hield meteen op met praten.

“Zou het Adrien zijn? Ik durf te wedden van wel” fluisterde Jeanne in haar oor.

Ze luisterden naar de voetstappen, zwaar maar zacht omdat de voeten voorzichtig werden neergezet. Het geluid stopte. Allebei hielden ze hun adem in.

“Zou hij hier...” en nu maande Colette haar te stoppen. Stiekem wilde ze ook dat hij hier zou aankloppen, bij hun kamer. Hij was zo charmant en innemend, hun huisvriend. Hij wist dat ze hier met z'n tweeën waren, zou hij langskomen voor één van hen? Toen ze geklop hoorde pakte ze de pols van haar zus vast.

“Ontspan maar, het is hiernaast” zei het meisje op vlakke toon. Colette zuchtte. Ze liet Jeanne's pols los en liet zich achterover vallen op het bed. Ze hoorden de deur naast die van hen open gaan, fluisterende stemmen, gegiechel en de deur die weer werd gesloten. Toen hoorden ze niets meer. Het waren dikke muren, die de zomerhitte buiten en de koelte binnenhielden.

“Wie zou er hiernaast zijn? We hebben niemand naar binnen zien gaan”

“Geen idee”

Colette zuchtte nogmaals en kwam overeind.

“Ik verveel me dood hier, ik snap niet waarom ik hier elk jaar moet komen logeren als ik toch de stad niet in mag om plezier te maken”

Jeanne keek haar onderzoekend aan.

“Sinds wanneer trek jij je wat aan van regels?” vroeg ze haar zusje. De ogen van Jeanne twinkelden. Colette keek haar verbaasd aan.

“Wat is er met jou?”

“Ik wil naar het bal”

“Ben je gek? Het bal vanavond? Dat is alleen voor oom en tante en hun vrienden. De hele middenstand van Montmartre zal er zijn”

“En waarom wij dan niet?”

“Omdat we zogenaamd nog te jong zijn” zei Colette en onderstreepte haar idee over die regel door met haar ogen te rollen. Ze gooide haar lange dikke blonde haren naar achteren. 15 was ze pas net en Jeanne bijna 16. Als ze allebei 16 waren mochten ze naar het bal, volgend jaar dus pas.

“Ik zou het wel weten, als ik op zo'n bal zou zijn. Ik zou dansen en met mannen lachen, zorgeloos en vol passie. Op zo'n feest is alles mogelijk!”

“Ja dat klopt” zei Jeanne en keek haar samenzweerderig aan.

“Hoe weet jij dat nou? Je bent er nog nooit geweest!” Colette keek haar zus verrast aan.

Meestal was Jeanne degene die zich aan de regels hield van oom en tante. Elk jaar als ze hier kwamen moesten ze acte de présence geven op diverse theekransjes en andere damesachtige dingen. Hun moeder, met wie ze op het platteland woonden, wilde dat ze een kans maakten om op een dag in Parijs te kunnen aarden. Dus moesten ze stadse manieren leren. Hun moeder wilde niet dat zij daar bleven, op de boerderij. Die fout liet ze haar dochters niet herhalen.

Maar Colette was het al lang zat, die opgeprikte toestanden. Hun tante Marie nam hen wel eens mee naar vrolijke toneelstukken in het park, dat was het enige uitje waar ze plezier in had. Marie was maar een paar jaar ouder dan zij twee, ze was de tweede vrouw van hun oom

Anton en een stuk jonger dan hij. Ze was een vrolijke vrouw die veel lachte. In tegenstelling tot oom Anton, die nooit lachte.

Zeker de laatste tijd leek hij alleen maar bezig te zijn met werk, wat niet erg goed scheen te gaan want hij liep vaak te mopperen. En tante Marie klaagde dat ze zelden meer een nieuwe jurk mocht en dat ze veel te veel alleen was.

Ze had gedacht dat Jeanne het allemaal wel best vond en zich schikte in hun positie. Maar nu vertelde ze toch echt nieuwe dingen.

“Ik weet het van Adèle” zei ze en keek veelbetekenend.

“Adèle?” Colette keek even peinzend voor zich uit. Met een schok besepte ze zich wie Jeanne bedoelde.

“Adèle van de straathoek verderop? Die mannen mee naar binnen neemt voor geld?” Ze keek geschokt. Het idee dat haar zus met zo’n vrouw zou praten was nogal nieuw voor haar.

“Ja, ik praat wel eens met haar als ik naar de markt loop. Ze komt vaak op die feesten, als escorte van neef Henri”

“Nee!” riep Colette uit. Niet Henri, met zijn rechte boorden, stijfgekamde haar en stijve manieren!

“Jazeker, als zijn vrouw Antoinette de stad uit is om haar vader te vergezellen op zijn ambtsreizen, dan gaat hij met die lichtekooi dansen op de feesten”

Colette keek haar met grote ogen aan.

“En Antoinette weet daar niets van?”

“Nee, want wat op het bal gebeurt, blijft op het bal. Zo is de regel”

Colette liet dit even op zich inwerken.

“En wat gebeurt daar nog meer dan?” vroeg ze. Jeanne ging op gedempte toon verder, alsof ze bang was dat er toch iemand meeluisterde. Ze vertelde Colette wat ze gehoord had van Adèle, die als een spin in het web iedereen kende die op de bals verscheen. Ze wist ook precies wie officieel bij wie hoorde maar officieus met een ander contact had. Colette luisterde ademloos toe. Ze wilde wat vragen maar aarzelde.

“En.. Adrien?”

“Dat is niet helemaal duidelijk. Adèle weet dat hij een vrouw ziet, maar ze heeft hem nog nooit met haar gezien buiten. Dus niemand weet wie het is”

“Maar wij kunnen er toch achter komen?!” riep Colette en ze sprong op. Jeanne keek haar verbaasd aan.

“We hoorden hem toch hiernaast naar binnen gaan!”

“Maar je weet niet zeker of het Adrien was..” zei Jeanne en keek haar peinzend aan. Colette wist dat Jeanne ook een zwak voor Adrien had, dus waarschijnlijk hoopte ze dat hij het niet was die hiernaast naar binnen was gegaan. Hij was zo mooi en galant. Bij het middaguur aan tafel had hij haar kleine stukjes taart gegeven, zo van zijn vork. Ze had Jeanne jaloers zien kijken, maar ze had ervan genoten.

Hij keek haar tijdens het voeren van zo’n hapje diep in de ogen, terwijl hij zei “dit moet je echt even proeven, het is zo heerlijk” en keek toe terwijl ze het hapje in haar mond liet glijden. Ze had zo gehoopt dat hij aan zou kloppen vanavond. Ze had zelfs geprobeerd om Jeanne de kamer uit te krijgen, met de smoes dat er een muis onder het bed zat. Maar Jeanne was er niet ingetrapt. Die hoopte ook vast -tegen beter weten in- dat Adrien zou langskomen voor een persoonlijk bezoekje. Hij was steeds vaker in huis. Hij was de persoonlijke steun geworden voor oom Anton, omdat hij de zoon was van een bevriende bankdirecteur en veel contacten had in de middenstand. Oom vertrouwde hem. Dat hij wel heel vertrouwelijk

omging met de vrouwen in huis leek hem te ontgaan. Vast omdat hij de helft van de tijd weg was, dacht Colette.

“Oké” zei Colette resoluut.

“Het is belangrijk dat we uitvinden wie er hiernaast naar binnen is geslopen en bij wie. We hebben geen vrouw naar binnen zien of horen gaan, ze moet al eerder in de kamer zijn gekomen of met hem naar binnen zijn geglipt. We moeten weten hoe het zit”

“Dat ben ik met je eens” zei Jeanne resoluut en stak haar hand uit.

“Soeur, we gaan op onderzoek” zei Colette, terwijl ze de kleine slanke hand pakte. Ze hield erg veel van haar oudere zus, met het halflange bruine haar in wilde krullen en die alle kanten op sprongen.

“Ik ga eens kijken of we bij het raam van hiernaast kunnen komen, om wat naar binnen te gluren.”

Ze liep naar de deur die voor het gietijzeren balkon zat en opende hem. Het ging moeilijk, de hendel bleef hangen.

“De staat waarin dit huis verkeert wordt toch ook steeds slechter hè” verzuchtte ze. Niet alleen de deuren waren slecht, ook de muren vertoonden op veel plekken slijtage- en vochtplekken.

Een windvlaag die bij verrassing opstak greep de deur en zwiepte hem open. Colette werd meegetrokken en viel over het Franse balkon. Met haar buik hing ze over de rand en wist zich nog net vast te houden. Ze gilte. Aan de rechterzijde hoorde ze gekraak. Aan één kant brak het balkon los van de muur en Colette viel naar beneden.

“Colette!” riep Jeanne uit en rende naar de resten van het balkon. Voorzichtig keek ze over de rand. Ze zag dat Colette met beide handen de reling van het balkon vasthield. Snel keek ze naar de andere kant. Ook daar begon het gevaarlijk te kraken.

“Houd je vast!” schreeuwde ze. De kamer lag op de tweede verdieping van het herenhuis en ze de straat onder hen, waar koetsen met paarden reden en allerlei mensen liepen. Sommigen keken omhoog en wezen naar haar en riepen van alles.

“Ik hou het niet!” riep Colette en probeerde zich omhoog te trekken. Het balkon kraakte en schoot nog een stuk verder los.

De deur naast hun kamer ging open en er stapte iemand op het balkon en keek van het afgebroken balkon naar omlaag.

“Colette!” riep Adrien “Wacht, hou vol, ik kom je helpen!”

De vitrage voor het raam wapperde naar voren en een hand kwam naar buiten om de klink te pakken. Jeanne zag een figuur naar voren leunen en langzaam kwam er een vrouwenhoofd naar buiten, draaide naar links en staarde haar aan. De jonge vrouw schrok en stapte snel weer naar binnen.

“Aha” zei Jeanne en verplaatste haar aandacht toen weer naar Colette die aan het afbrekende balkon hing.

De deur werd opengebeukt, een mannenstem, rennende voeten en toen twee sterke handen die Colette langzaam maar doortastend omhoog trokken. Ze hijgde en begon te huilen. Adrien nam haar in zijn armen.

“Rustig maar, je bent weer veilig” zei hij en streelde haar haren. Toen ze uitgehuild was pakte hij haar gezicht en hield voor het zijne.

“Waar was je mee bezig, als ik vragen mag?” vroeg hij lachend.

“Eh.. het was zo warm in de kamer en we wilden wat frisse lucht, maar het balkon stortte in” zei ze zacht en vleide zich weer tegen zijn schouder. Hij rook zo lekker en voelde zo zacht.

“Nou, maar het is nu weer in orde hè, niks meer aan de hand” zei Jeanne resoluut.
Adrien liet Colette los.

“Je bent nog helemaal heel, dat doet me deugd, ik zou niet willen dat jou iets overkwam” zei hij en aaide haar over haar wang. Colette voelde hoe het bloed zich snel door haar gezicht verspreidde.

“Bedankt Adrien” zei ze zacht.

“Geen dank, ik red graag dames in nood”

Hij liep naar het balkon.

“Het onderhoud van dit huis is slecht, dat kan zo toch niet langer”

Colette knikte.

“Tja oom heeft volgens mij niet veel geld meer, daarom is hij zeker zo vaak weg, om meer te verdienen”

Adrien keek haar aan, met zijn chocoladebruine ogen, waar ze van smolt.

“Ja en daarom ben ik vaak hier, om een oogje in het zeil te houden en jullie en je tante te beschermen” zei hij en knipoogde. Ze bloosde.

Jeanne liep langzaam achteruit, naar de kapotte deur. Ze liep de gang op en opende zacht de deur naast haar. Op haar tenen liep ze naar binnen.

Het feest begon om acht uur. De gasten kwamen het buitenterrein op in hun mooiste kleding. De dames hadden prachtige jurken aan, met ruches en strikken. Colette voelde zich heerlijk, in de armen van de jongeman die haar ten dans had gevraagd. Ze zwierden en zwaaiden samen in het rond, ze raakte haar hoedje met het rode lint een keer bijna kwijt en wist het net op tijd tegen te houden. Ze schaterde het uit.

Toen ze verder dansten zag ze aan de zijkant tante Marie, die haar arm op Jeanne's schouder had. Oom Anton was wel meegekomen, maar stond knorrig langs de kant. Adrien zat aan tafel en keek lachend naar hen tweeën. Marie draaide zich even om naar Colette en knipoogde naar haar. Hun pact was voor altijd bezegeld.

Ghislaine Cals